

Nếu ở Việt Nam có cái thú đón Xuân thì ở Virginia người ta chờ mùa Thu. Vì mùa Thu đẹp nhưng cũng vì không chịu nổi cái nóng khủng khiếp của mùa Hè, nhất là vào khoảng tháng bảy, tháng tám, nóng có khi trên trăm độ. Bầu trời trong xanh không một gợn mây, những cơn gió hừng hực tạt vào cửa xe như từ một lò lửa. Ai cũng bức bối, bứt rứt, như quẩn trí nhưng không biết làm cách nào, đành nhìn trời cam chịu. Đột nhiên, mấy hôm sau, buổi sáng đi làm mà không thấy mặt trời. Thì ra chân trời đã được che phủ bởi một lớp mây xám và buổi tối, không khí bỗng dịu hẳn lại, từng cơn gió mát nhẹ thổi về.

Năm nay mùa Thu làm xôn xao bao người bằng những báo hiệu rõ rệt và đúng hẹn. Bà mẹ đã soạn những chiếc áo ấm, những đôi vớ dày cho chồng, cho con. Người cha, buổi sáng đã vang vang dặn dò con cái:

- “Nhớ thay mấy cái gạt nước, xem lại cái máy sưởi trong xe. Coi chừng, trời sắp mưa lạnh rồi đấy!”.

Bọn trẻ ít khi để ý đến những điều đó vì chúng không biết lo xa, nhưng cũng bảo nhau:

- “Mùa Thu sắp đến rồi!”.

Chúng nhớ lại những cơn mưa năm ngoái với thời tiết chợt nóng, chợt lạnh đã làm hầu như tất cả cây cối đổi màu lá.

Mùa Thu đến bằng vài cánh lá màu đỏ nhạt, lấp ló trong tàng cây trong vườn, những cây nhỏ ở tim đường cũng bắt đầu có màu hồng. Rồi mấy hôm sau, chúng bỗng đồng loạt đổi màu. Khắp nơi rực rỡ, lộng lẫy, như cô bé có áo mới, vừa hãnh diện vừa làm như vô tình đứng bên đường cho mọi người trầm trồ, chiêm ngưỡng. Không khí rộn ràng hẳn lên. Ánh nắng như nhảy múa với gió, với lá cây, với tiếng chim. Vạn vật đang mở hội mùa Thu.

Màu lá khác nhau tùy loại cây. Có hai màu chính, màu vàng và màu đỏ. Có những cây có một lúc ba màu, đứng xa mới nhìn tưởng chúng là trái trĩu cành với những trái còn xanh, những trái vừa chín màu vàng và trái chín đỏ. Có loại cây lá mỏng, vàng ửng, như hoa mai nở rộ, buổi sáng có nắng, đứng dưới tàng lá nhìn lên, trông giống những miếng vàng dát mỏng. Đẹp nhất là những dây leo trong rừng, lá đỏ rực như hoa trạng nguyên, nổi bật trên nền xám của đất, của thân cây. Tuy nhiên cũng có loại cây mà chẳng mùa nào khiến chúng thay đổi cả. Mùa Thu lá vẫn xanh, mùa Đông lá vẫn xanh. Giữa cảnh thê lương, lạnh lẽo của bầu trời xám, của tuyết trắng mênh mông, màu lá xanh của chúng như biểu hiệu của sự sống. Đó là những cây tùng, cây thông, cây holly và

Phạm Thành Châu

Mùa Thu Ở Virginia

những cây trúc của người Á Đông trồng trong vườn.

Đối với ông Điền, tuy sống ở Virginia khá lâu nhưng mùa Thu nào ông cũng như một khách lạ, ngỡ ngàng trước cảnh vật của chuyện cổ tích. Những ngôi nhà tằm thường trong góc rừng trở nên đẹp đẽ, quyến rũ, những công viên, lối mòn trông như bức tranh. Mỗi chiều đi làm về, ông thường ghé vào một công viên nào đó, tìm một nơi thật vắng vẻ, ngồi ngắm cảnh chiều tà, lắng nghe tiếng chim gọi nhau trong tàng lá đủ màu. Ông ngồi lặng hàng giờ, thần trí chìm đắm trong một khoái lạc thanh thoát, nhẹ nhàng. Ông cảm nhận được thứ hạnh phúc được thoát ra khỏi những hệ lụy của cuộc đời, thấy mình không còn buồn, không còn vui, không nhớ tiếc hay ước vọng điều gì. Tâm hồn như hòa nhập vào thiên nhiên, như tan loãng trong sự tĩnh mịch, mát mẻ của ánh hoàng hôn.

Ông Điền đến phi trường từ sáng sớm. Ông sợ trễ. Biết đâu kẹt xe, đến phi trường phải chạy lòng vòng tìm chỗ đậu... Tuy biết mình lắm cảm nhưng đến sớm vẫn yên tâm hơn. Ông đi đón một người bạn gái, người bạn cách nay gần ba mươi năm chưa gặp lại. Ông không tưởng tượng được cô ta bây giờ ra sao? Và ngay chính ông, bao nhiêu năm sống cô độc, ông ít khi soi gương để tự thẩm định mình, nhưng mái tóc bạc và những

đường nhăn trên cánh tay gọi cho ông sự chán nản, mệt mỏi khi phải tiếp xúc với phái nữ. Ông không muốn làm phiền ai hay bị ai làm phiền. Thế nên khi phải đi đón người bạn gái, ông cứ áy náy, thấp thỏm rồi tự bức tức chính mình. Nguyên nhân, cách đây không lâu, ông gặp một người bạn rất thân từ thời còn trai trẻ. Trong lúc chuyện trò, người bạn chợt bảo:

- “Tháng trước, tôi đi Florida có gặp Niệm, cô ấy mừng lắm, cứ hỏi thăm bạn, nhưng tôi không có địa chỉ của bạn. Nhân tiện bạn cho tôi địa chỉ, số điện thoại, tuần sau tôi qua Florida, sẽ cho cô ta”.

Theo lời bạn, ông ngoáy cho mấy chữ rồi quên bẵng đi. Tuần rồi, buổi tối, có điện thoại gọi đến ông:

- “Anh Điền đây phải không? Biết ai đang gọi anh không?”.

- “Điền đang nghe thì đúng rồi, nhưng người gọi thì chịu. Trước giờ chẳng có cô nào gọi nên không đoán ra!”.

- “Niệm đây!”.

- “Nhớ rồi, có phải bạn Kỳ cho số điện thoại, bây giờ gọi, phải không?”.

- “Em gọi anh chẳng phải tử tế gì với anh đâu. Nghe đây thì biết. Em sẽ đến phi trường National Washington Airport lúc mười giờ sáng Chủ Nhật tới. Nhờ anh đi đón được không? Em đi dự đám cưới con của một đứa bạn. Em không muốn làm phiền người khác”.

- “Hân hạnh được người đẹp làm phiền, cũng không phải làm phiền nữa mà là ban phước lành cho tôi!”.

- “Giọng nịnh đầm vẫn còn!”.

- “Người đẹp không nịnh, nịnh ai bây giờ?”.

- “Cám ơn anh, nhớ nghe!”.

Ông Điền ghi ngày giờ vào một tờ giấy. Một chuỗi dài những kỷ niệm đẹp nhưng tan vỡ giữa ông và cô bạn, ông đã cố quên, nay như một vết thương tái phát, khiến ông vừa cay đắng, buồn phiền vừa háo hức, nhớ nhung đến mềm lòng.

- “Lạ thực, sao mình lại nhớ rõ ràng, tỉ mỉ đến như vậy?!”.

Rồi ông lầu bầu:

- “Chuyện mới không nhớ, chuyện cũ không quên!”.

Sài Gòn bây giờ!

Đến ngày hẹn, ông dậy sớm, tắm rửa, chải chuốt. Ông lựa một bộ đồ đẹp nhất, một chiếc cà vạt hơi sắc sỡ một chút. Ông soi gương, nghiêng ngó. Khi đứng gần gương, ông thấy rõ những đường nhăn ở khóe mắt, ở gò má, ở cổ. . Ông ngạc nhiên sao mình chóng già thế?! Mặc cảm đó khiến ông bối rối, nản chí, nhưng ông vẫn phải lên đường.

Ông Điền đậu xe và đi vào phòng chờ đợi của phi trường. Ông tìm bảng báo giờ đi, đến các chuyến bay thì thấy hãy còn sớm. Ông mua một tờ báo và ngồi đọc. Thình thoảng nghe tiếng xôn xao ở cửa ra của những hành khách xuống phi cơ, ông lại đứng lên, tiến đến chỗ đám đông, nhưng đứng riêng một nơi, hy vọng cô bạn sẽ nhận ra ông. Ông thầm nghĩ: - “Có lẽ mình thay đổi nhiều lắm. Mình già quá! Nhưng Niệm cũng vậy. Không biết bây giờ cô ta ra sao?”.

Hình ảnh cô bạn, thời nào, dáng thon nhỏ, tóc bở vai, mắt sáng về tình nghịch. . .chắc hẳn không còn nữa. Ông thở dài ngồi xuống, lại gỡ tờ báo ra. Rồi ông chìm đắm trong tờ báo, quên cả thời gian, cho đến khi nghe gọi:

- “Anh Điền!”

Ông giật mình ngẩng lên, thấy cô Niệm đang đứng trước mặt, mỉm cười:

- “Anh mê tờ báo, quên cả em!”.

Ông vội đứng lên, nhìn người bạn. Ông ngạc nhiên thấy cô vẫn không thay đổi mấy. Đôi mắt vẫn long lanh niềm vui, gương mặt vẫn sáng rỡ tuy có hơi tròn vì cô mập hơn trước. Cô choàng khăn màu đỏ, ánh sáng phản chiếu khiến má cô hồng. Ông lúng túng:

- “Xin lỗi Niệm. Tôi đến trước cả tiếng đồng hồ” và ông vứt tờ báo vào sọt rác.

- “Từ giờ tôi sẽ mê Niệm hơn mê tờ báo”.

Cô lại cười:

- “Trời đất, bao nhiêu năm mà anh không thay đổi chút nào! Ngoài em ra, anh có nói với ai như thế không?”.

Bạc Bèo !!!

Anh như cục cứt trôi sông
Em như con chó ngồi trông trên bờ.

Thân anh như mấy củ khoai
Sáng sáng em dói, em nhai đờ lòng.

Thân anh như củ ngoài đồng
Buồn thì em nhổ, em trồng rau răm.

Thân anh như đám lục bình
Heo mà có dói, em... “rinh” vô chuồng!

Thân anh như sợi dây đờn
Khi vui em gảy, khi hờn em quăng.

Thân anh như cánh buồn căng
Em thổi một cái là... văng lên bờ!

Ong Vú (siêu tâm)

- “Trước đây tôi cũng có nói như thế với một cô. Nhưng người ta đã quên rồi!”.

Cô nói nhỏ:

- “Em xin lỗi anh! Nhưng như thế là anh có phân biệt đối xử, phải không?”.

Sự thân mật của cô Niệm khiến ông yên tâm và tự tin, ông đổi cách xưng hô:

- “Ngay cả anh còn thay đổi hướng gì thời gian”.

- “Em thì vẫn thấy anh, vẫn nghĩ về anh giống như trước đây”.

Những lời của cô làm ông cảm động. Ông xách va ly cho cô ra xe.

- “Bây giờ mình ra chợ Eden kiếm chút gì điểm tâm rồi hãy tính sau”.

Ông đưa xe ra xa lộ. Bỗng cô kêu lên:

- “Ồi cây cối sao đẹp quá vậy nè! Em thấy trong TV nhưng cứ tưởng người ta làm cảnh giả. Anh chạy từ từ cho em ngắm cảnh với!”.

- “Ngày mai, ngày mốt anh sẽ đưa em đến nhiều nơi, như tranh vẽ, như trong những phim chuyện cổ tích tây phương mình thường coi lúc nhỏ vậy”.

Khi vào chợ Eden cô bảo:

- “Ở đây tuy không đông đúc hơn Cali nhưng có vẻ ấm cúng”.

Ông đưa cô vào một tiệm phở. Trong lúc chờ đợi, ông nhìn cô và hỏi:

- “Có gì lạ, kể anh nghe. Lâu quá mới gặp nhau”.

Cô cười:

- “Anh kể trước, em nóng lòng muốn biết về anh. Em lúc nào cũng theo dõi anh, nhưng sau bảy năm, em không được tin tức gì về anh cả. Anh được mấy cháu? Chị có mạnh khỏe không?”.

- “Anh không có bà xã, được một cháu lớn lắm rồi”.

- “Anh nói lạ! Không vợ mà có con? Hay là con nuôi? Năm nay nó được bao nhiêu tuổi rồi?”.

- “Gần sáu mươi!”.

Cô vỡ lẽ:

- “Anh lúc nào cũng đùa được”.

Rồi cô hỏi nhỏ:

- “Anh cứ sống độc thân hoài sao?”.

Ông định nói một câu gì đó, nhưng lại thôi và hỏi:

- “Niệm đi dự đám cưới ngày nào, nhà hàng nào, tối nay đến trọ nhà ai?”.

Cô lục trong xách tay ra một phong bì .

- “Đây là thiệp cưới, em mù tịt, chưa đến đây lần nào. Chỉ biết mấy đứa bạn, có lẽ lúc ở Đà Lạt anh biết tụi nó. Có cả địa chỉ nơi em đến trọ trong đó. Anh thấy chưa?”.

Ông mở thiệp hồng ra.

- “Nhà hàng dự tiệc cưới thì gần đây, anh biết, nhưng nhà cô bạn em đến trọ ở dưới Richmond, không có cách gì em đi, về cho kịp, cỡ hai giờ lái xe”.

- “Chẳng ai nói với em điều đó, con bạn mời dự đám cưới năn nỉ em đến nhưng em đã từ chối vì sợ phiền, còn con ở Richmond có lẽ nói đường xa lại sợ mình nghĩ rằng nó không muốn chứa mình nên chỉ mừng rỡ chứ không nói gì. Mà sao anh không mời em về nhà anh?”.

- “Anh cũng có ý nghĩ đó, nhưng chắc em sẽ dội ngược ngay. Phòng trọ của anh chỉ khác cái thùng rác là có anh nằm trong đó mà thôi. Hay là em ở khách sạn”.

- “Đâu còn cách nào khác. Nhưng em không ở một mình đâu nghe! Em chỉ sợ . . .”.

Ông ngắt lời:

- “Anh thề sẽ giữ gìn cho em”.

Giọng cô buồn buồn:

- “Em còn gì mà anh phải giữ gìn!”.

Ông nhớ có một lần, đã lâu lắm ông nói với cô như thế để trấn an cô khi ông rủ cô đi trại hè với các bạn trên Bảo Lộc, Lâm Đồng. . .”.

- “Ăn uống xong anh đưa em đến một khách sạn để em nghỉ ngơi một lát, rồi chúng ta đi lòng vòng ngắm cảnh mùa Thu ở Virginia”.

- “Em tắm xong sẽ đi chơi với anh ngay. Em không thấy mệt mỗi chút nào cả”.

Ông đưa cô đến khách sạn và ngồi chờ cô trang điểm. Khi cô đứng lên, ông khen:

- “Trông em vẫn như xưa, lại có vẻ phúc hậu”.

- “Tại vì em mập ra, nhưng thực sự thì em chẳng có phúc mà cũng không có hậu chút nào”.

Ông yên lặng nhưng đoán chừng cuộc sống của cô không có gì vui. Có lẽ vì thế mà khi ông hỏi cô, cô hỏi ngược lại ông, cô không muốn kể chuyện buồn của cô chẳng? Nhưng ông đã nhất quyết, dù sao đi nữa, ông cũng phải hỏi, nếu cô hiện đang sống với chồng thì tối nay ông sẽ để cô ngủ một mình. Từ thời trai trẻ, ông tối kỵ chuyện dính líu đến đàn bà có chồng, ngay cả đến các cô đã có bạn trai, ông cũng tránh.

Suốt buổi chiều, ông đưa cô đến các công viên, hồ nước, những con đường thật đẹp của vùng Falls Church, Springfield, Greatfalls. . .lên la vào các tiệm sách, quán ăn, tiệm cà phê. . .Lúc đưa cô về để sửa soạn, trang điểm đi dự tiệc cưới, ông hỏi thẳng:

- “Bây giờ nói rõ anh nghe, em sống ra sao, chồng con thế nào?”.

- “Em đang sống với chồng, với con. Các con em đã lớn, học hành xong, ra đời. Cũng không đến nỗi tệ. Nhưng với chồng thì em đã li dị”.

- “Em nói anh không hiểu! Đang sống với chồng mà lại li dị chồng?”.

- “Để em dài dòng một chút. Em li dị chồng từ lâu lắm. Lúc vừa qua Mỹ, em cố gắng làm lụng để anh có thể học bổ túc y khoa. Sau khi tốt nghiệp, anh mở phòng mạch, coi bộ khấm khá thì em quyết định li dị”.

- “Có lẽ chồng em làm điều gì em không vừa lòng. Sao em không nói thẳng những bất bình của mình, chồng em, là người có học, ắt phải sửa chữa. . .”.

Cô ngắt lời ông:

- “Anh biết, trong vợ chồng, điều tối kỵ là lằng nhằng. Lúc ở Việt Nam anh đã thế, qua đây vẫn không bỏ, mà nói ra thì ảnh hưởng em. Có đời thuở nào, bác sĩ

khám bệnh cả tiếng đồng hồ? Mấy con bồ, hễ đến thì đóng cửa suốt buổi bắt khách ngồi chờ. Qua xứ Mỹ, bồ Việt Nam, bồ Mỹ. . . Tối nào cũng dẫn hết con này đến con kia đi ăn nhà hàng, nhảy đầm. . . Bởi vậy khi em đòi li dị ảnh hỏi mớic hợc:

- “Sao trễ quá vậy?”.

Em bắt con mà không đòi trợ cấp, ảnh mừng quá. Sống tự do lại làm nhiều tiền. . . Bao nhiêu năm, đố mà ảnh hỏi thăm một tiếng. Con cái ra sao cũng không cần biết, chỉ biết chơi bời, em út. . .”.

Đang nói giọng gay gắt, cô bỗng ngừng lại:

- “Xin lỗi anh, hễ nhớ lại là em giận quá!”.

- “Em cứ nói hết, những bực tức sẽ đi khỏi tâm trí, em sẽ vui vẻ”.

Cô chép miệng:

- “Thật em ngu quá!”.

Rồi cô yên lặng. Ông biết cô nghĩ đến những sai lầm nào đó trong đời, có lẽ là sai lầm trong hôn nhân. Ông tưởng mình sẽ vui sướng, thỏa mãn tự ái khi biết cô đã lấy chồng tiền tài, danh vọng hơn ông mà không hạnh phúc, nhưng ngược lại, ông thấy thương cảm cho cô, muốn an ủi, vỗ về cô.

- “Mỗi người một số phận. Em còn có niềm vui là nuôi dưỡng các con nên người. Cũng đáng hãnh diện lắm chứ! Bây giờ lại được thanh thoi. . .”.

- “Thành thoi sao được anh! Cái nợ oan gia biết bao giờ mới trả xong?”.

- “Ừa! Còn nợ nần gì nữa?”.

- “Thì ông chồng em chớ ai! Đang vui thú với em út, dùng một cái, ảnh bị liệt, bán thân bắt toại, mấy cô nhân tình chạy làng, bỏ ảnh nằm một đống. Các con em năn nỉ quá, bèn đem về săn sóc. Coi như kiếp trước mắc nợ ảnh, kiếp này phải trả. Nhưng em vẫn tử tế chứ không có thái độ gì khác. Bây giờ ảnh thất thế, đâu có xứng để mình nói gì”.

Theo như đã hẹn, ông đưa cô đến dự tiệc cưới rồi quay về, đúng mười một giờ, ông đến nhà hàng đón cô. Khi về khách sạn, ông ra đứng ngoài ban công. Một lát cô ra đứng bên ông. Cô mặc bộ đồ lụa trắng, trông thướt tha, dịu dàng. Ông quay nhìn, tưởng cô như vẫn còn là cô gái ngày xưa, một buổi tối nào ra cửa đón ông đến thăm. Cả hai yên lặng. Trời đầy sương mù. Những ngọn đèn trong khuôn viên khách sạn nhạt nhòa như được chìm trong một bình sữa trắng đục. Cô thì thầm, giọng xa vắng:

- “Ở đây cũng sương mù, giống Đà Lạt của mình. Em nhớ, buổi tối, đang học bài, hễ nghe anh và các bạn gọi là bỏ đấy, ra nhập bọn đi uống cà phê. Thật thú vị! Cứ ước, ngày nào về lại quê cũ, lại cùng anh, cùng bạn bè lang thang trên các đường phố Đà Lạt. Em nhớ mãi từng con dốc, từng vĩa hè, từng ánh đèn vàng vọt, và tiếng nói cười của tụi mình vang vọng trên những con đường ngóng nghèo, trong đêm vắng. Đường Hoàng

Diệu, đường Phan Đình Phùng, nơi nhà em. . . và cà phê Tùng nữa”.

Ông định nói:

- “Sương mù ở Bảo Lộc đẹp hơn” nhưng giữ lại kíp, vì ở đó, đã một lần ông ngỏ lời yêu cô, ông không muốn gọi lại giây phút ông ôm hôn cô giữa biển sương mù lạnh lạnh của Bảo Lộc. Ánh đèn đường mơ hồ, và tiếng hát từ một quán nhạc bên đường vọng ra những lời tình tự. . . Ông bảo:

- “Sáng mai anh sẽ đưa em ra xa lộ, lên một chỗ thật cao để em được dịp nhìn bao quát phong cảnh mùa Thu ở đây. Nó giống như một bức tranh sơn dầu vĩ đại mà chỉ có tạo hóa mới vẽ được. Nhưng mùa Xuân mới là chuyện thần kỳ. Khi mùa Đông vừa đi qua, trời chỉ vừa ấm lên một chút, là tất cả cây cối, đang trơ cành, bỗng nảy mầm xanh. Chỉ trong một tuần thôi, khắp nơi đều vươn lên sức sống. Anh thích lên đồi cao ngắm cảnh mùa Xuân trở về, nhất là buổi sáng, giống hệt những buổi sáng tụi mình nghỉ hè ở Lâm Đồng, ngồi trên đôn điền trà nhìn xuống. Cả một vùng trà xanh mướt, long lanh sương sớm, như kim cương dưới ánh ban mai. Mùi đất, mùi cỏ mục bốc lên... Thật khó quên!”.

Cô yên lặng, rùng mình, hơi tựa vào ông: - “Em lạnh rồi phải không? Vào phòng, để anh đóng cửa”.

Ông gài cửa, tắt bớt đèn. Cô lên giường, nằm xuống, kéo mền đắp lên người, nhìn ông mỉm cười. Ông yên lặng nằm bên cạnh. Cô hơi nhòm đầu lên, ông hiểu ý, lớt cánh tay mình dưới cổ cô, thành ra đầu cô tựa hẳn trên vai ông. Ông xoa xoa lưng cô:

- “Em ngủ đi! Cả ngày nay em mệt lắm rồi”.

Ông nhớ có lần cô bảo ông:

- “Lúc nhỏ, mẹ em muốn dỗ em ngủ, chỉ cần xoa nhẹ ở lưng là em ngủ ngay”. Khi yêu cô, ông chỉ ước được nằm bên cô, xoa lưng cho cô ngủ như thế này. Nhưng khi đặt bàn tay lên lưng cô, làn da mềm mại khiến ông rung động cả tâm hồn. Ông đã từng trải chuyện đời, người đàn bà không có gì lạ, riêng cô, đối với ông, vẫn còn nguyên như một khu rừng bí ẩn. Một chuỗi dài những hồi tưởng, với những lời hẹn hò về một ngày thiêng liêng bên nhau, khiến ông ngậm ngùi. Nghe hơi thở cô đều đặn, ông biết cô đã chìm vào giấc ngủ, nhưng ông vẫn thao thức, nhìn lên trần nhà. Tất cả đã đi qua rồi. Tuổi trẻ sung sức, tự tin không còn nữa. Tình yêu cũng không còn! Người đàn bà đang nằm trong tay ông, thế giới huyền diệu, thân yêu mà ông đã đặt vào đó những dự định bình thường về một mái ấm gia đình có vợ, có con cũng không đạt được! Nhưng ông chợt nhận ra là dù có đạt được những dự định đó, chưa chắc đã an vui hơn khi gạt bỏ được chúng ra khỏi tâm trí như ông đang cố làm. Cô bỗng tựa mình, nghiêng người choàng tay qua ôm ông. Cô không mặc áo lót và ngực cô vẫn còn căng, tựa vào

Hội Ve Chai **Làm Thơ**

Các đệ tử Lưu-linh của hội ve chai vừa xoay tua vừa ngâm thơ:

Lê-Xin:

*“Vợ người, cách mặt tôi trông,
Vợ tôi đi vắng chồng mong đừng về”.
“Vợ người thoáng gặp đã mê,
Vợ tôi càng ngắm càng ê cái đầu”.*

Trần-Xay:

*“Ai đời ăn lấm nói nhiều
Mau già lâu chết miệng kêu liên liền”.*

Quách-Tĩnh:

*“Ai ơi thương lấy vợ cùng,
tuy rằng khác giống
nhưng chung một giường”.*

Ba-Xả:

*“Mới 35 tuổi đầu
nhậu ngoạn cần câu,
còn đầu hơi sức,
thức suốt canh thâu,
Chồng đâu không thấy,
“ấy” mà phát ghê,
trông thật thảm thê!
Chó nó còn chê,
thôi đừng bốc láo,
say sưa nói sạo,
đòi yêu vợ người,
có cho có mời,
cũng ngồi mà khóc
! Ô hô! Hai tai!
Tai hại, tai hại.*

K.xập-cửu

người ông. Ông tự hỏi, có phải ước mơ của ông với cô là như thế này chăng? Và còn gì nữa?. . . Ông ngạc nhiên thấy tất cả đều yên tĩnh. Căn phòng yên tĩnh, lòng ông yên tĩnh và cả đến thân xác trần tục của ông cũng yên tĩnh. Ông mỉm cười, thấy mình như đã ngộ được ý nghĩa cuộc đời. Có phải hạnh phúc là đã vượt lên trên những ham muốn tầm thường, giữ cho tâm hồn không vương bận bất cứ những chuyện vui buồn nào? Bao lâu nay ông cố sống tự nhiên, bình thản như cỏ cây. Rồi ông ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi ông thức dậy đã thấy cô ngồi chải tóc trước gương. Ánh nắng mai từ cửa kính làm nổi bật hình ảnh cô trong phòng. Ông yên lặng ngắm cô. Giả tưởng như trước đây, ông đã cưới được cô và hiện hai người đang sống như thế này, thì cảm tưởng của ông sẽ ra sao? Ông thở dài lắt lắt đầu. Ông chưa hề trải qua cảnh vợ chồng bao giờ! Cô quay lại nhìn ông và cười:

- “Chờ đánh đòn mới chịu dậy hay sao đây?”.

Ông cũng cười:

- “Bữa nay nghỉ hè rồi, đâu còn đi học mà phải dậy sớm”.

- “Không đi học thì đi chơi lang thang. Hôm nay định đi đâu?. . .Hay là chúng mình ở nhà quách!”.

- “Để anh nhớ xem, còn nhiều cảnh đẹp lắm, nhất là mấy hồ nước. . .”.

Cô bỗng đứng lên, nhìn ông một lúc rồi đến bên giường, ngồi cạnh ông, cô cúi xuống, thì thầm:

- “Em nói điều này, anh đừng nghĩ khác về em. Từ ngày lấy chồng đến nay, em chưa nghĩ rằng em thích, em cũng biết, giờ đây, em chẳng còn gì, nhưng nếu anh thích, em cho anh. Mai em đi rồi!”.

Nói xong, cô nằm xuống, kéo mền đắp cho cả hai. Ông hơi ngỡ ngàng rồi chợt hiểu, ông biết cô nói thật, tuổi của ông và cô, không lạ gì chuyện chăn gối, nhưng cô tin rằng ông vẫn còn ước ao với cô. Ông ôm cô và hôn lên trán:

- “Cám ơn em. Em thật tử tế, lúc nào cũng muốn làm cho anh vui lòng. Quả thật, anh luôn luôn mơ tưởng điều đó với em, không phải vì ham muốn mà vì anh yêu em. Nhưng nếu được em rồi thì khi nhớ em, anh sẽ không còn gì để ước ao nữa”. Rồi ông cười:

- “Em có nhớ, lúc còn bé, có cây kẹo, dâu dầm ăn, càng thêm càng phải để giành”.

Cô ứa nước mắt, âu yếm vuốt mái tóc bạc của ông:

- “Anh thật tội nghiệp. . .”.

“Anh thân yêu,

“Về đến nhà lúc trưa, tối nay em viết thư cho anh đây. Cám ơn anh về những ngày thú vị ở Virginia. Cảnh đẹp, đi chơi thật vui. Nhất định mùa Thu sang năm em sẽ qua thăm anh, thăm Virginia. Em sẽ được anh đưa đi lang thang trong rừng Thu, ra quán cà phê ngồi chuyện trò, la cà trong các tiệm sách, co ro trong cái lạnh nhẹ nhàng, gợi cho anh và em biết bao kỷ niệm đẹp đẽ của thời niên thiếu ở Đà Lạt, với nhau, với bạn bè. . . Anh nhớ năm tới chờ em. Em sẽ gọi điện thoại, hoặc biết đâu, một buổi chiều anh đang mở màng bên ly cà phê ở Eden, em sẽ đến, ngồi bên cạnh và suýt soa:

- “Anh Điền, cho em uống cà phê với, lạnh quá!”. Thân mến,

Niệm.

Ông Điền không ngạc nhiên khi không thấy địa chỉ hay số điện thoại của cô. Lúc tiễn cô, ông không hỏi, ông không muốn làm bận tâm cô.

Năm nay ông Điền đón chào mùa Thu với nhiều háo hức chờ bạn. Dù tin tưởng mong manh, nhưng khi thấy lá đổi màu, ông cũng đã tưởng tượng đến giây phút gặp lại cô Niệm. Mỗi chiều đi làm về, ông ngồi chỗ cũ ở hàng cà phê, buổi tối ông lắng nghe tiếng chuông điện thoại. Vừa mỗi mồn vừa hi vọng. Lòng ông chợt buồn, chợt vui, như màu lá ngoài kia, như mùa Thu man mác, băng khuâng chút nắng, chút gió, làm xao động cuộc sống cô độc, tâm hồn yên tĩnh của ông. Ông chờ đợi, nhưng mùa Thu đâu có chờ đợi, khắp nơi, lá vàng, lá đỏ đã nở rộ. Đôi khi ông vào một công viên vắng vẻ, ngồi trên ghế đá nhìn vầng trăng, lắng nghe tiếng lá rì rào như thì thầm, bàn tán với nhau điều gì, rồi ông tưởng như hàng cây nghiêng xuống với ông và hỏi:

- “Ừa, người đẹp đâu rồi?”.

Ông nhìn chúng và cười:

- “Sắp qua rồi, ít bữa nữa thôi. . .”.

Rồi mùa Đông đến, tuyết trắng bay đầy trời, ông xếp những mong đợi vào một góc tâm trí, để mùa Thu năm sau lại giở ra và hy vọng.

Phạm Thành Châu

(Tiếp theo trang 11)

TIN ONG

SỬ ĐIỆN P

giá trị nào đáng kể, cả về văn chương lẫn triết lý. Chỉ có một triết lý duy nhất, ngắn gọn, không thích hợp với văn minh Âu Châu (để mịch lòng nữ độc giả COV) là: Đàn bà vô số tội, không tin được, chỉ đáng để làm vợ một đêm, sáng ra phải giết ngay trừ hậu hoạ!!! Triết lý ấy là cội nguồn của cách đối xử rẻ rúng, tàn bạo với người phụ nữ ở xứ Ả Rập. . .

Theo ghi nhận, độc giả nữ của COV “active” hơn độc giả nam. Quý bà “quyền” hơn quý ông, đa số là quý bà ký check “order”, “renew”, quý bà gọi điện thoại khen, chê, phiền trách, than thở, tán chuyện với bà chủ nhiệm. . . Báo COV gửi đến nhà, quý bà cũng dành đọc trước, lại còn hay dấu di, đem vào sổ cho chúng bạn “chùa”! để quý ông chờ dài cổ! và làm COV thất thu! COV chẳng đại gì mà gây mịch lòng quý nữ độc giả!!!

Cả bộ chuyện Ngàn Lẻ Một Đêm chỉ cần đọc một câu chuyện mở đầu là đủ. COV chiều ý bà một lần, có lẽ chỉ một lần duy nhất. Xin bà và quý độc giả đọc Phần Vào chuyện của Ngàn Lẻ Một Đêm trên Con Ong Việt số 54 này.

Đã gửi báo (COV 53) cho bà N.T.Dung (Aurora CO), vì sơ sót, ban phát hành quên không đánh tên người mua tặng. Xin bà thứ lỗi, chúng tôi sẽ điều chỉnh kể từ số 54.

■ **Ông Đ.Đ.Thắng** (San Diego CA): “. . . Con Ong thù dai . . .”. Không phải Con Ong thù dai mà là chiến thật của Con Ong từ xưa đến giờ vẫn vậy. Đã đụng độ là chơi xả láng, chơi dai, chơi dài, chơi dai dẳng. Khi nào độc giả nhàm chán, Con Ong ngưng, khi có dịp, hoặc thấy mặt lấp ló ngoài cộng đồng, Con Ong lại lôi ra chơi tiếp. Nhất là những “Danh Nhân” trong cộng đồng SanDiego như Nguyễn V Lợn, Nghẻo Đầu Bạc, Không.A.Dũng, những người có liên quan đến chuyện Mặt Trận Cờ Hoang Cuội và COV. Con Ong không nhận mình là Phật tử chân chính để Từ bi hỉ xả, cũng không phải là con chiên ngoan của chúa để bị tát má phải, đưa má trái ra cho tát tiếp. Chúa có dạy riêng COV rằng, ai tát má phải, COV phải tát lại túi bụi, cứ dẳng bộ, Cờ Hoang Đi, cứ chủ nó mà thui. . . Ấy mới là Con Ong! Riêng tên Không.A.Dũng, không phải là nhân sự của Mặt Trận, chỉ là gà què ăn quẩn, cơm nhà vợ nuôi, vòng vòng trong cộng đồng kiếm ăn lẻ, chỗ nào có “Fund” là ăn, ăn chùa, ăn chực, ăn chỗ nào, nát chỗ đó, đến với báo nào, báo đó chết. Không A. Dũng không phải là mục tiêu để Con Ong dai dẳng !

Bất cứ ai áp dụng kế “khích Tướng” với Con Ong, cũng không đạt được mục đích. Con Ong thích thì làm, không thích thì không làm, xin không được, nhờ không được, mua không được và dọa cũng chẳng xong. Xin ông để Con Ong Việt đi xa, đi ra khỏi những chuyện địa phương San Diego.

Khi nào ông lập chùa, lập tu viện, xin cho biết, Con Ong sẽ đến tu với ông, chúng ta cùng đắc đạo.

■ **Em K. Phạm** (Calipatria CA): Đọc được báo COV, viết được lá thư bằng tiếng Việt như vậy, là em đã khá lắm rồi. Giỏi hơn nhưng thanh thiếu niên cùng trang lứa tuổi với em. Cứ liên lạc thường xuyên với Con Ong và cố trau dồi thêm Việt Ngữ. Tiếng mẹ đẻ phong phú lắm, đừng để quên lãng. Mong em sớm được tự do, vui, mạnh.

■ **Bạn Trần Thế D.** (Virginia Beach VA): Khách sáo với nhau làm gì! Nếu muốn thì cứ “đi tiên”, còn muốn theo thủ tục “đầu tiên” cũng chẳng ai dám cười, ai cười thì hờ mưởi cái răng! Thông lệ của COV là như vậy đấy, nhận được bài là gửi báo biểu, chưa cần biết là đăng, chưa đăng, sẽ đăng, hay không đăng. Có dịp qua Cali, mời bạn ghé tề xá, vườn cây, vườn quỳnh và vườn lan bây giờ khác ngày trước nhiều. Có chai “cưa” chai, có trà ta “nhắm trà” . . . Muốn xuất ngoại qua Mexico cũng dễ thôi.

■ **Phạm Đức** (Dallas TX): Đâu cần thủ tục rườm rà, thích Con Ong, tìm Con Ong, chỉ cần ông gọi điện thoại về tòa soạn, số điện thoại (619) 470-8754 và cho biết ông cần số nào, tòa soạn sẽ gửi ngay cho ông, check gửi sau cũng được. Năm khi mười họa Con Ong mới bị một độc giả cho ăn Quýt-Nặng.

Con Ong Việt